

SIMPOSI SOBRE CRITERIS D'AVALUACIÓ LINGÜÍSTICA EN EL PROCÉS DE SELECCIÓ DE FUNCIONARIS

per Pere MARTÍ I MAINAR

De la Secció d'Estudis de llengua catalana i llenguatge administratiu
de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya

Els dies 25 i 26 d'abril de 1988 s'ha dut a terme a l'Escola d'Administració Pública de Catalunya el *Simposi sobre criteris d'avaluació lingüística en el procés de selecció de funcionaris*, amb la qual cosa s'ha donat compliment a la indicació feta pel Conseller de Governació en la cloenda de les *Jornades de reflexió sobre les llengües espanyoles a la Justícia* organitzades per la Generalitat de Catalunya els dies 13 i 14 de novembre de 1987.

El simposi ha estat inaugurat pel Conseller de Governació i hi ha assistit una mitjana de cinquanta persones, amb representacions de l'administració autonòmica i local del País Basc, de la Comunitat Valenciana, de les Illes Balears i de Catalunya.

El simposi s'inicià amb la ponència *La situació actual a Suïssa*, presentada pel senyor Robert Comet, funcionari internacional a Suïssa i autor de ponències per al Colloqui sobre llengua i administració (*Introducció al règim lingüístic suís*), el Cicle de conferències sobre traducció i modernitat en el llenguatge administratiu (*La modernització dels llenguatges administratius europeus*) i les Jornades sobre tècniques i mètodes d'estudi del llenguatge administratiu (*La modernització de l'Administració i el seu reflex en l'estil dels documents administratius*). Comet, després de recordar que la Constitució suïssa reconeix l'existència de quatre llengües nacionals (l'alemany, el francès, l'italià i el romanx), de les quals només tres són oficials (l'alemany, el francès i l'italià), i el dret de tot ciutadà a utilitzar la llengua oficial que prefereixi en les seves relacions amb l'Administració federal, afirmà que els criteris d'avaluació lingüística es basen en un conjunt de factors (els antecedents històrics, l'organització política, la situació demogràfica, la mentalitat popular i, per sobre de tot, la voluntat de convivència), i indicà que; a Suïssa, s'aplica com a Bèlgica el principi de territorialitat lin-

güística, que comporta l'establiment de zones lingüísticament homogènies i estables. L'aplicació d'aquests principis implica que els funcionaris de les administracions públiques de l'estat suís (la federal, la cantonal i la local) siguin bilingües. Aquest bilingüisme dels funcionaris és garantit, primer, per l'ensenyament, que obre la possibilitat d'aprendre una segona llengua oficial, i, després, per l'organització de cursos de perfeccionament de les llengües oficials, els quals permeten de completar-ne el coneixement.

La segona ponència, *La situació actual al País Basc*, fou presentada pel senyor Peru Bazaco, Director general d'Administració local del Govern Basc i de l'Institut Basc d'Administració Pública, i pel senyor Xavier Aizpurua, planificador lingüístic a la Secretaria General de Política Lingüística, també del Govern Basc. Intervingué, primer, Peru Bazaco, el qual va examinar el marc legal relatiu a l'avaluació lingüística en els processos de selecció dels funcionaris de les administracions públiques de la Comunitat Autònoma d'Euskadi. A continuació, Xavier Aizpurua presentà la situació sociolingüística del País Basc i, després de remarcar que amb la promulgació del Decret 250/ 1986, d'Ús i normalització de l'euskara en les Administracions públiques de la Comunitat Autònoma d'Euskadi, s'ha optat per una estratègia racional, objectiva i progressiva de normalització lingüística en les Administracions públiques de la Comunitat Autònoma, va descriure les característiques del sistema d'avaluació lingüística que, d'acord amb les previsions del decret esmentat, s'aplicarà des d'ara en els processos de selecció de funcionaris de qualsevol Administració Pública, llevat de l'estatal. El sistema es basa en la delimitació i definició dels perfils lingüístics de cada lloc de treball per la Secretaria de Política Lingüística del Govern basc (Art. 3.3 del Decret 250/1986) i en el fet que aquests no podran ser alterats per les bases de les convocatòries d'accés a la funció pública, de provisió de llocs de treball o de promoció interna (art. 7 del Dret 250/1986). El perfil lingüístic d'un lloc de treball consisteix en: 1) El nivell de competència d'euskara necessari per a l'exercici del lloc; i 2) La indicació de si el coneixement de l'euskara és o no preceptiu, o si aquest coneixement es considera com a mèrit, cas en què se n'establirà la ponderació corresponent. Tenint en compte, d'una banda, els criteris adoptats pel grup de treball ALEMA (Grup per a l'anàlisi dels coneixements d'euskara del personal de les administracions públiques) i el parer dels membres de NOLEGA (Tècnics de desenvolupament de la Llei de Normalització del Departament d'Educació, Universitats i Investigació) i, d'altra banda, considerant una mostra elaborada sobre la base de tots els llocs de treball tipus, la Secretaria de Política Lingüística ha establert cinc nivells estàndards de suficiència d'euskara, que resulten de combinar nivells diferents de destreses lingüístiques orals i escrites (comprensió i expressió) i que s'utilitzaran per a la definició dels perfils lingüístics dels llocs de treball. Quant a l'avaluació del nivell de competència lingüística, cal afegir, a més, que el

grup ALEMA ha dissenyat uns tests d'avaluació perquè siguin aplicats en la selecció del personal del Govern basc i dels seus ens institucionals.

Carles Duarte i Montserrat, Cap de la Secció d'Estudis de llengua catalana i llenguatge administratiu de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya i membre de diferents tribunals d'oposició en representació de l'esmentada Escola, i Joan Ramon Solé i Durany, Cap del Negociat d'Estudis i Aplicació de la Legislació de la Direcció General de Política Lingüística, analitzaren de forma exhaustiva en la seva ponència, *La situació actual a Catalunya*, la problemàtica relativa a la valoració dels coneixements lingüístics en la selecció dels funcionaris de les diverses administracions públiques del Principat. Carles Duarte començà l'exposició oral d'aquesta ponència recordant que el marc constitucional i estatutari comporta que l'administració ha de poder actuar en les dues llengües oficials, i per aconseguir-ho s'ha preveure la selecció de personal degudament qualificat lingüísticament, i que la llei estatal 30/1984, de mesures urgents per a la reforma de la funció pública, ja estableix, en l'article 19, una disposició en aquest sentit. A continuació, examinà diacrònicament la situació de totes les administracions públiques que actuen a Catalunya. Quant a l'Administració de la Generalitat, la valoració dels coneixements lingüístics en la selecció de funcionaris s'ha caracteritzat per l'adopció de diferents opcions en el decurs del temps, i, ara, mentre no es produeixi la sentència del Tribunal Constitucional sobre el recurs interposat pel Govern de l'Estat contra l'article 34 de la Llei 17/1985 de la funció pública de l'Administració de la Generalitat, la situació té un caràcter provisional. Esmentà també, com a fet singular, el cas dels funcionaris docents, en què es constata una tendència a la valoració dels coneixements lingüístics, però amb conseqüències només a posteriori (pensem, per exemple, en els concursos de trasllat) si no se'n superen les proves. Pel que fa a l'Administració Local (incloent-hi els cosos d'habilitació estatal), indicà que s'hi constata també una tendència a valorar els coneixements lingüístics amb criteris diferents, i, respecte de l'Administració de Justícia, destacà el fet que no es duen a la pràctica les previsions legals que la Llei Orgànica del Poder Judicial estableix sobre la qüestió. Duarte es referí finalment a la situació de l'Administració perifèrica de l'Estat a Catalunya, sobre la qual existeixen, quant a l'avaluació dels coneixements lingüístics, els preceptes de la Llei 30/1984, i, en el cas de preveure la selecció de personal degudament qualificat lingüísticament, i del personal sanitari, els de la Llei 14/1986, General de Sanitat.

El professor Claude Wilwerth, Vice-president de la Facultat de Ciències Administratives de l'Institut d'ensenyament superior Lucien Cooremans de Brusselles i autor del llibre *Le statut linguistique de la fonction publique belge*, en la seva ponència *La situació actual a Bèlgica* presentà, amb gran amenitat, una visió clara i completa del règim lingüístic de les administra-

cions públiques belgues. Wilwerth dedicà la primera part de la seva exposició a la descripció del marc geogràfic, històric i institucional, destacant-ne els aspectes sociolingüístics, i subratllà el fet que la clau de volta de tota la legislació lingüística belga actual és la Llei sobre l'ús de les llengües en l'àmbit administratiu, de 2 d'agost de 1963, que es basa en dos principis fonamentals, la divisió del territori en regions lingüístiques i la divisió dels serveis públics d'acord amb llurs competències territorials, i que crea tres òrgans amb una funció de supervisió i de control de l'aplicació de la legislació lingüística: la Comissió permanent de control lingüístic, que vetlla de manera general per l'aplicació de les lleis lingüístiques; el Vice-governador de Brabant, alt funcionari que té encomanada la tutela administrativa de les entitats locals de la zona de Brussel·les i de la seva perifèria quant a l'ús de les llengües a l'administració i a l'Escola; i el Secretariat permanent del reclutament de personal de l'Estat, encarregat de dur a terme els diversos exàmens d'avaluació dels coneixements lingüístics i de l'expedició dels certificats corresponents. En la segona part de l'exposició, Wilwerth explicà de forma detallada l'estatut lingüístic del personal al servei de cadascuna de les administracions públiques de l'Estat belga. Els funcionaris de l'Administració central, on regeix el principi del monolingüisme dels òrgans administratius, són adscrits, en el moment en què accedeixen a la funció pública, a una llengua determinada (francès o neerlandès, però no alemany) en funció de la llengua en la qual hagin obtingut el seu títol acadèmic; la prohibició estricta de canviar d'adscripció lingüística i el fet que els exàmens de promoció es realitzin en la llengua a què ha estat adscrit el funcionari condicionen tota la seva carrera administrativa. A més de l'adscripció lingüística dels funcionaris, existeixen carreres administratives paral·leles, però diferenciades lingüísticament: tres per als funcionaris amb categoria administrativa igual o superior a director (una de llengua francesa, una altra de llengua neerlandesa i una de bilingüe) i dues per a la resta dels funcionaris (una de llengua francesa i una altra de llengua neerlandesa); els llocs de treball existents es reparteixen entre aquestes «escales», de forma igualitària en el primer cas i segons les necessitats del servei a les regions francesa o neerlandesa. Els funcionaris han d'acreditar, per ser admesos a l'escala bilingüe, un coneixement suficient de la segona llengua davant d'un jurat constituït amb aquest finalitat pel Secretari permanent del reclutament. La legislació lingüística preveu, a més, la figura del funcionari bilingüe adjunt al titular d'un servei administratiu, que ha de pertànyer a l'escala bilingüe o s'hi ha de poder incorporar. Quant als funcionaris de l'Administració local de les regions lingüístiques francesa, neerlandesa i alemanya, el principi general és que no poden ser nomenats ni promoguts a llocs de treball superiors en la jerarquia administrativa si no coneixen la llengua de la regió corresponent, i amb l'exigència d'un coneixement suficient de l'altra llengua als que ocupin places de secretari i dipositari d'ajuntament, comissari de policia i secretari o dipositari d'organismes públics d'assistència social a les en-

titats locals situades al costat de les fronteres lingüístiques, coneixement que cal acreditar en un examen. Pel que fa als funcionaris dels ajuntaments de la regió bilingüe de Brusselles, que són adscrits a un grup lingüístic francès o neerlandès en ingressar a l'Administració, han de demostrar també mitjançant un examen el coneixement d'una segona llengua davant del Secretariat permanent de reclutament de personal. Per acabar Wilwerth indicà que el règim lingüístic del personal dels serveis de l'Administració regional, entesos en sentit estricte (amb competències sobre més d'una entitat local) o com a serveis dependents dels executius de les comunitats (francesa, flamenca i germànica) i les regions (valona, flamenca i la de Brusselles) en què s'ha estructurat l'Estat belga després de les revisions constitucionals de 1970 i 1980, s'inspiren estretament en el dels funcionaris locals.

El senyor Paolo Carrozza, professor titular de dret públic a la Facultat de Dret de la Universitat de Florència i especialista en dret constitucional comparat, examinà en la penúltima de les ponències, *La situació a Itàlia*, els criteris d'avaluació lingüística del personal de les administracions públiques en els territoris de l'Estat italià amb minories lingüístiques. Començà la seva exposició dient que hi ha una relació directa i estreta entre els règims jurídics que tutel·len les diverses minories lingüístiques del país i els criteris de selecció lingüística dels funcionaris de les diferents administracions, i que, en conseqüència, l'examen d'aquests criteris s'hi ha de referir necessàriament. Carrozza remarcà el fet que els règims de tutela previstos en favor de les diverses minories lingüístiques dels països configuren un quadre força contradictori: algunes minories (els francòfons de la Vall d'Aosta, els sud-tirolesos de llengua alemanya i els ladins de la província de Bolzano) disposen d'un règim lingüístic complet, establert en disposicions normatives; altres minories (els eslovens de Friuli Venezia Giulia), encara que compten amb un reconeixement constitucional, només estan tutelades parcialment o tenen un reconeixement que es limita a la legislació regional (occitans i franco-provençals del Piemont, els grups ladins i germànics del Vèneto, etc.); i, quant a la resta de grups minoritaris (com ara els albanesos o els grecs), és probable que la Llei general sobre les minories lingüístiques els permeti d'obtenir alguna mesura efectiva de tutela. Afegí que els règims de tutela completa s'estructuren o bé en la forma d'una autonomia territorial per a la minoria en qüestió o bé a través de l'adequació de la legislació estatal a les exigències específiques de cadascuna de les minories, amb la particularitat que en certes matèries (ensenyament o justícia) aquesta adequació legislativa és competència exclusiva de l'Estat. Carrozza afirmà que l'experiència italiana condueix a pensar que el problema de la selecció lingüística dels funcionaris en els països multilingües ha assolit rellevància pròpia, atès que la qualitat dels serveis públics està estretament lligada amb la competència lingüística dels funcionaris que els presten i que la introducció de criteris lingüístics en els pro-

cessos de selecció dels funcionaris serveix per fer efectiu l'exercici dels drets lingüístics reconeguts en l'ordenament i per assegurar que les administracions tinguin una composició proporcional a la importància demogràfica de cadascun dels grups lingüístics. Carrozza, després de subratllar el fet que certs principis generals d'organització administrativa —com ara el principi constitucional d'accés a la funció pública per oposició— limiten la introducció en els processos de selecció de criteris d'avaluació lingüística que no tenen una correlació estricta amb els règims jurídic-lingüístics de les minories, va descriure la situació a la regió de la Vall d'Aosta, per a la qual l'estatut especial de 1948 preveu un règim de bilingüisme fonamentat en la cooficialitat del francès i l'italià i en el fet que els actes públics, llevat dels que emanen d'òrgans judicials, poden ser redactats en qualsevol llengua. Aquests principis impliquen un bilingüisme passiu (entendre ambdues llengües) però no actiu (parlar-les totes dues) per part del funcionariat de la regió, que cal garantir introduint criteris d'avaluació lingüística en la seva selecció. En aquest sentit, s'exigeix als funcionaris de l'Administració estatal a la regió un coneixement suficient de la llengua francesa, que s'ha d'acreditar en una prova preliminar a l'oposició, i es considera com a mèrit preferent per a l'accés a la funció pública, amb independència del grup lingüístic a què es pertany, el naixement i la residència a la Vall. Pel que fa als llocs de treball de l'administració estatal a la regió, només hi poden accedir funcionaris que en siguin originaris o que coneguin la llengua francesa, condicions que també han de complir els funcionaris estatals que participen en els concursos de trasllat per cobrir places vacants a la regió. Als secretaris d'ajuntament, que a Itàlia depenen de l'Estat, se'ls exigeix, a causa de la rellevància de llurs funcions, un ple coneixement de la llengua francesa, i el compliment d'aquest requisit es considera —de moment i durant un període transitori de deu anys —tan important que es prescindeix paradoxalment d'exigir-los la llicenciatura en dret. Quant als funcionaris docents, la selecció lingüística és més rigorosa a fi d'assegurar que poseixin un bilingüisme actiu d'un nivell considerable —s'ha d'acreditar en una prova prèvia a l'oposició un ple coneixement del francès —i es garanteix la mobilitat dels funcionaris docents estatals sempre que demostrin el nivell de coneixement de la llengua francesa indicat i la seva capacitat d'ensenyar-hi. D'altra banda, el fet que la major part dels francòfons de la Vall d'Aosta no parlen el francès sinó un dialecte d'aquest, el franco-provençal, ha comportat que se n'organitzin cursos d'aprenentatge —el francès és la llengua de la burgesia i de les èlites culturals— per als funcionaris docents. A continuació, Carrozza explicà el règim lingüístic dels sud-tirolesos a la província de Bolzano. Es tracta d'una situació força més complexa —hi ha un conflicte ètnic latent que arrenca de l'època feixista, quan s'afavorí la immigració massiva d'italians amb la intenció d'assimilar progressivament el grup alemany autòcton—, el tret fonamental de la qual és la separació lingüística dels grups que coexisteixen en el mateix

àmbit territorial a fi de garantir-ne la no-integració. En la pràctica, el respecte d'aquest principi de separació comporta, en primer lloc, atesa la cooficialitat de l'alemany i l'italià, una organització administrativa en dependències paral·leles, però lingüísticament separades, en les quals presten serveis funcionaris que són bilingües actius, i que a les escoles l'ensenyament es realitzi en la llengua materna dels alumnes per professors la llengua materna dels quals coincideix amb la d'aquells (en aquest règim d'escoles lingüísticament separades l'altra llengua oficial s'ensenyava com a segona llengua). L'avantatge d'aquest règim lingüístic és que simplifica la selecció dels funcionaris docents: a l'escola alemanya, hi ensenyen professors que tenen l'alemany com a llengua materna i a la italiana els qui hi tenen l'italià. En segon lloc, els llocs de treball vacants a les administracions es reparteixen entre els grups lingüístics de forma proporcional, de manera que l'accés als que han estat assignats a un grup lingüístic determinat és reservat als qui hi pertanyen; aquest fet esdevé, segons Carrozza, el mecanisme més important i decisiu de selecció lingüística del personal al servei de les administracions. A més d'aquesta selecció indirecta, n'hi ha una altra d'específica amb l'objectiu d'assegurar el coneixement efectiu de les dues llengües oficials, que consisteix en la superació d'un examen —la seva dificultat varia en funció de la categoria administrativa—, amb la qual cosa s'obté un certificat de bilingüisme; la possibilitat de prendre part en les convocatòries d'oposició per accedir a un determinat cos administratiu se subordina a la possessió del certificat corresponent a aquest. Carrozza indicà, finalment, que a la província de Bolzano existeixen disposicions legals que estableixen, anàlogament al que succeeix en la Vall d'Aosta, la preferència dels qui hi resideixen per presentar-se a les oposicions que es convoquen per ocupar llocs de treball en les corporacions locals de la província.

La darrera ponència, *Reflexions sobre la situació actual a l'Administració central de l'Estat*, la va presentar el senyor Jesús Prieto, Director de la UNED a Segòvia i professor de dret administratiu. Prieto, en la primera part de la seva exposició, analitzà la situació actual de l'exigència de llengües estrangeres a l'administració central. Indicà que el coneixement d'idiomes no és actualment un requisit del lloc de treball sinó una aptitud que s'ha d'acreditar durant l'oposició, a través de proves específiques però de contingut variable —sovint s'avalua el coneixement d'una variant tècnica de l'idioma relacionada amb les funcions—, la forma de valoració de les quals és simplement apte o no apte, i que s'exigeixen preferentment l'anglès i, després, el francès (l'alemany es demana amb menys freqüència, però força més que el rus i l'italià). Pel que fa als cossos generals, en les convocatòries d'accés realitzades fins ara s'ha avaluat el coneixement del francès o de l'anglès mitjançant una prova, obligatòria o no, en la fase selectiva i, actualment, la previsió és de dur a terme dos exercicis eliminatoris, un dels quals pot quedar ajornat fins a la fase de formació del funcionari;

en les convocatòries de provisió de llocs de treball subsegüents a l'ingrés al cos, l'idioma només apareix com a requisit de forma excepcional, llevat de les convocatòries per a places del Ministeri d'afers estrangers. Esmentà, com a cas singular, la reglamentació del coneixement d'idiomes del personal militar, que és sistemàtica: posteriorment a l'ingrés es realitzen exàmens periòdics perquè se'n pugui acreditar el coneixement oral i escrit i s'estableix una gradació de nivells que va de l'u fins al cinc; els nivells superiors no s'adquireixen amb caràcter definitiu fins a la tercera revalidació. Quant al règim jurídic de les llengües autonòmiques territorials en l'administració central, Prieto subratllà el contrast entre l'exigència de llengües estrangeres, exigides de forma àmplia en les convocatòries d'oposició, i la de les llengües territorials, que no s'exigeixen, tret del cas dels funcionaris docents, ni en les convocatòries d'accés ni en les de provisió de llocs de treball, i plantejà el desajustament entre l'art. 3 de la Constitució espanyola, les conseqüències del qual sobre la competència lingüística dels funcionaris públics semblen obvies, i la jurisprudència establerta pel Tribunal Constitucional, que no condueix a la incorporació de proves d'idioma en l'accés a la funció pública estatal i que es limita a exigir el bilingüisme objectiu dels serveis estatals però no el dels seus funcionaris. Prieto, en la segona part de la seva intervenció, examinà l'aplicació dels principis de mèrit i capacitat en relació amb el coneixement de llengües (estrangeres i autonòmiques) pels funcionaris públics, la qual depèn alhora del sistema de valors constitucionals i del model de funció pública adoptat. En aquest sentit, després d'assenyalar que el model estatal de funció pública no es correspon amb l'obert (americà) ni amb el tancat (francès), afirmà que el coneixement de llengües és un requisit de capacitat que s'ha de verificar en la provisió de llocs de treball. Prieto presentà, en la part final de la seva exposició, un seguit de propostes. Respecte de l'avaluació dels idiomes estrangers en la selecció dels funcionaris públics estatals, és necessària una política global integrada, en què són indispensables la reglamentació dels criteris d'exigència de llengües estrangeres des d'un punt de vista normatiu i la definició del perfil lingüístic del lloc de treball, que s'ha de basar en tres paràmetres: quins són els idiomes necessaris, quin és el nivell exigible i si s'han d'exigir amb caràcter ordinari o no. Quant a l'avaluació de les llengües autonòmiques, considerarà que, atès l'estil ambigu dels preceptes que preveuen aquesta qüestió en les lleis, cal cercar fórmules més precises i operatives de resoldre-la, i va proposar de desplaçar l'avaluació de la capacitat lingüística dels funcionaris des de l'ingrés al cos al moment de la provisió dels llocs de treball.

El simposi acabà amb una taula rodona, en la qual participaren tots els conferenciants i hi actuà de moderadora la senyora Mònica Pereña, de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya. La taula rodona s'inicià amb la constatació que l'anàlisi de les penències posa en relleu l'existència de reali-

tats diferents, i de tractaments també diferents, quant a la presència efectiva de les llengües oficials en les administracions públiques dels diversos estats (la situació és més estable en els casos de Suïssa i Bèlgica que en l'Estat espanyol, on la normativa sobre aquesta qüestió és força recent) i s'hi debateren, sovint amb intervencions dels assistents, aspectes variis. S'analitzà en quina mesura el sistema basc d'elaboració dels perfils lingüístics dels llocs de treball és suficient per garantir una atenció adequada als ciutadans que parlen èuscar en les zones sociolingüístiques en què aquesta llengua gairebé no s'utilitza, i s'examinà la conveniència d'adoptar amb els funcionaris dels cossos d'habilitació nacional que hagin d'ocupar llocs de treball en les comunitats autònomes amb llengua pròpia (secretaris i interventors d'ajuntament) sistemes d'avaluació lingüística en els processos de selecció anàlegs als que s'apliquen als funcionaris docents. Es feren també diverses consideracions sobre la pertinència de distingir entre llengües nacionals i llengües oficials —malgrat que el primer d'aquests conceptes té respecte del segon un desenvolupament teòric escàs—; s'esmentà que en aquest sentit hi ha a Europa dos models bàsics: el que configuren Bèlgica i Suïssa, en què es reconeixen com a nacionals diverses llengües, i el representat per Itàlia i Espanya, segons el qual només una llengua té la consideració de nacional; i es recordà que la constitucionalització del castellà com a única llengua nacional recolza sobre el fet que els ciutadans de les comunitats autònomes amb llengua pròpia coneixen el castellà. S'analitzaren també, d'altra banda, les previsions legals d'oficialització del sard i del català a Sardenya i les possibilitats reals d'implantació d'aquestes llengües en les administracions públiques dels territoris en què es parlen, possibilitats que de moment no sembla gaire factible de concretar atès que no s'ha aplicat a aquestes minories l'experiència de la Vall d'Aosta i del Sud-Tirol.

Aquesta taula rodona de valoració del *Simposi* finalitzà amb la formulació de les conclusions següents:

- El sistema d'avaluació lingüística seguit a Catalunya no és tan complet com el basc, de perfils lingüístics individualitzats, però pot resultar satisfactori si se segueix de manera sistemàtica i coherent. En tot cas s'ha d'assegurar el compliment de l'art. 19 de la Llei 30/1984 mentre no hi hagi acord o sentència sobre l'article 34 de la Llei 17/1985.
- No es considera suficient que una persona redacti una prova en català i una altra en castellà per considerar que ha acreditat el coneixement de les dues llengües. Cal comprovar que compleix els mínims imprescindibles (nivell elemental per al cos subaltern i nivell mitjà per als altres cossos), amb uns criteris que siguin clars, concrets i explícitables.
- La prova en què s'avalui el coneixement de català convé que sigui la de l'exercici més directament relacionat amb les tasques ordinàries corresponents al cos (per exemple, en el cas de subalterns, l'entrevista oral; en

el cas dels administratius, en la redacció d'un document administratiu; en el cas dels cossos de gestió i superior, en el supòsit pràctic).

- Convé definir unes normes generals més precises pel que fa a l'avaluació del coneixement de llengües estrangeres.
- Convé revisar i completar els continguts de redacció de documents en els cursos complementaris.
- Convé adequar tant com sigui possible els continguts dels cursos de llengua catalana i de llengües estrangeres per a funcionaris a les funcions lingüístiques que aquells desenvolupen i definir els criteris de valoració dels certificats obtinguts en aquests cursos (i en altres d'equivalents), en els concursos per a la provisió de places i l'accés a càrrecs de comandament.
- Així mateix, convé definir els requeriments lingüístics de les places de contractació laboral i el procediment de valoració d'aquests mèrits en els concursos corresponents.